

“El canvi és positiu, però també traumàtic”

La periodista fotografiada a la Farinera.
Foto: JORDI SOLER.

Tota una vida a la ràdio ha treballat a RNE, Ona Catalana (1997-2003) i COM Ràdio (2003-2009). L'any passat, però, es va quedar sense feina. Amb 37 anys i a l'atur, va decidir reinventar-se: va escriure un diari i va endegar una web personal que li ha servit com a teràpia però també com a projecció personal. La periodista garrotxina (Sant Joan les Fonts, 1972) treballa a 'Rec', el programa de reportatges de Cuatro, i ha potenciat el seu segon ofici, el de cantant, amb l'objectiu d'editar un disc. Què li va passar pel cap quan li van dir “no compten amb tu l'any vinent”? Et veus una mica com si fossis l'Ally McBeal; veus l'escena des de fora. La primera reacció és d'incredulitat, la segona és de ràbia i també penses: què he fet malament? Com

es planteja començar de nou quan no es tenen 20 anys? Fàcil no és. I a més quan t'has especialitzat en ràdio; mai no saps si és bo especialitzar-te o no. Jo havia fet ràdio tota la vida i pensava que era el que sabia fer millor. També et recolzes en la teva parella, i em vaig anar a apuntar a l'atur. Recordo que no trobaven la meva categoria laboral. I vaig fer la ruta per les ràdios parlant amb els directors i la gent del mitjà que coneixia, però les temporades ja estaven tancades. I després vaig començar la ruta per les teles i productores. En les entrevistes de treball em vaig trobar de tot. I vaig decidir escriure un diari. Escriure un diari i la web (www.clarasanchezcastro.com [<http://www.clarasanchezcastro.com>]) li han servit de teràpia? Jo en dic un diari de guerra, i ho vaig fer per saber a qui enviava un projecte, qui em contestava, com ho feia, i les impressions que tenia després d'una entrevista. És quan t'adones no només de la professionalitat de qui t'està entrevistant, sinó de la qualitat humana de les persones. Penso que és molt important perquè avui ets aquí i demà ets allà. I la web va ser una teràpia però també una projecció. La productora La Quimera [<http://www.laquimera.net>] (REC) abans de trucar-me havien vist la web, havien escoltat algunes de les entrevistes que havia fet a la ràdio. Quina és la seva relació ara amb la ràdio? Té encara el cuquet? La ràdio sempre l'he escoltada diferent: Mentalment vaig dirigint el programa que estic escoltant. Continuo escoltant la ràdio, sobretot en cotxe. I sí que tinc mono de ràdio. La part final del reportatge, que és quan anem a l'estudi de gravació i hi poso la veu, els dic als meus caps “ep, aquest és el meu territori!”. Què li ha permès fer la tele que no hauria pogut fer mai a la ràdio? Em pensava que el salt de la ràdio a la tele era un salt natural; potser és més natural si passes d'un estudi de ràdio a un plató de tele. Jo he fet un salt brutal. He anat a la primera divisió de la tele, a nivell estatal, a treballar amb gent com Jon Sistiaga. Sí que és vàlid tot l'aprenentatge d'aquests anys, però he hagut d'incorporar un altre llenguatge: el corporal. I a la ràdio sempre he fet directe, on el ritme és molt important. I intentava fer el mateix en un programa de tele que és gravat. Però

sobretot he tingut l'oportunitat de canviar de professió, fent de periodista igualment. M'he sentit com en els inicis, amb al·licients a tots nivells, i he descobert que sóc capaç de fer coses que no imaginava. Fins i tot m'he rejuvenit. I és un luxe poder fer periodisme a la tele amb un treball molt artesanal. El canvi és positiu? Totalment, però també és traumàtic. He fet tota la meua carrera a la ràdio i passar a un lloc on ets l'última és una cura d'humilitat important. Quan em vaig quedar sense feina, em va doldre en el meu orgull professional, i això genera uns dubtes i un nerviosisme, però que fan que vulguis ser millor. És un revulsiu. També és cantant. Ha potenciat aquesta vessant? Ser periodista i cantant són dos actes de comunicació total. He heretat la veu de la meua àvia i paral·lelament als meus estudis de periodisme, estudiava música. I era com un a més a més, i quan em va passar tot això, el meu marit em va dir: "No pensis que no tens feina, pensa que estàs treballant en el teu primer disc". I amb l'Antoni Mas [http://ca.wikipedia.org/wiki/Antoni_Mas_i_Bou] ens estem trobant, ell fa algunes músiques i jo les lletres.

Publicat a:

-El Punt Barcelona 23-11-2010 Pàgina 25

-El Punt Comarques Gironines 23-11-2010 Pàgina 29

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/13-comunicacio/20-comunicacio/334521-el-canvi-es-positiu-pero-tambe-traumatic.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss